

при 2/3 большинство отъ гласовете и следъ като достатъчно се обезпечи страната, на която се отнема частъ отъ територията; в. — ограничаването на въоруженията трбва да биде еднакво за победители и за победени; г. — въпроса за свободата на националното самоопредѣление се разрешава радикално, безъ огледъ на културното развитие на отдѣлните страни, религията и пр.; д. — договорътъ за Обществото на Народитѣ трбва да опредѣля характера на договоритѣ за миръ.

Уйлсоновиятъ проектъ бѣ подложенъ на много и тежки корекции. Благополучниятъ изходъ на войната за държавитѣ отъ Съглашението даде всичката възможностъ на тѣхните управляващи кръгове да диктуватъ единъ победоносенъ миръ. И тѣ направиха това, не само чрезъ корегиране на началата, прокарани въ проекта на Уйлсонъ, но и чрезъ налагането на победенитѣ такива условия, които обезсилиха окончателно значението на Обществото на Народитѣ. . .

Екзекуцията надъ проекта на Уйлсонъ се извѣрши отъ една комисия, състояща се отъ 10 членове, представители на Великите Сили (по 2 отъ всѣка) и 5 представители на останалите държави. Разискванията, които сѫ ставали въ комисията въ най-важната си частъ останаха неизвестни, тѣй като се водиха при закрити врати и безъ да се държатъ каквито и да е протоколи.

Комисията гласува окончателния текът на Устава на Обществото на Народитѣ на 28 априлъ 1919 год., а бѣ подписанъ отъ договорящите страни заедно съ подписането на Версайскния договоръ за миръ, отъ който той съставлява нераздѣлна частъ, на 28 юни 1919 год.

Устава на Обществото на Народитѣ е подложенъ на критика особено въ Съединените Шати. Единъ отъ мотивите тая страна да не ратифицира Версайскния договоръ за миръ бѣ той Уставъ.¹⁾ За побѣденитѣ, съ ратифицирането на договоритѣ за миръ, той влѣзе въ сила. По отношение на Версайскния договоръ за миръ той влѣзе въ сила отъ 10 януари 1920 год., по отношение на Сенъ-Жерменския — отъ 16 юни 1920 год., Трианонския — отъ 4 юли 1920 год. и Ньойския — отъ 9 августъ 1920 г.

Днесъ Обществото на Народитѣ обединява почти всичките културни народи освенъ Турция и Германия, приемането на които е въпросъ на време, Русия, която не признава дори факта за юридическото му съществуване и Съединените Шати, които продължаватъ да се държатъ критически.

IV. — Уставътъ на Обществото на Народитѣ и договоритѣ за миръ. Уставътъ на Обществото на Народитѣ въ основните си положения е единъ актъ съвсемъ различенъ отъ договора за миръ. Неговото поставяне обаче, като единъ напълно самостоятеленъ актъ въ тия договори съвсемъ не е случайно. Като институтъ за новото международно творчество, международно правосъдие и международно управление, той трбаше да биде поставенъ въ началото на самите договори, за да могатъ да бѫдатъ разрешени редъ въпроси изъ областта на самите договори. Това стана още по-необходимо, щомъ не се възприе становището на Уйлсонъ, споредъ което Уставътъ на Обществото на Народитѣ трбаше да опредѣля характера на договоритѣ за миръ. Така, Уставътъ, колкото иначе и да е единъ симостоятеленъ актъ, се постави въ органическа връзка съ договоритѣ за миръ. Безъ него последнитѣ, въ много отношения, биха били безмислици.

Съгласно договоритѣ за миръ, на Обществото на Народитѣ се поставятъ редъ задачи, които то може да изпълни само, ако предварително е учредено. Такива въпроси сѫ:

1. — Да реши кому трбва да принадлежатъ областите Ейпенъ и Малмеди (въпросъ вече разрешенъ чрезъ допитване до населението въ полза на Белгия);
2. — Да разреши крайната участъ на басейна на реката Сааръ, което ще стане следъ 15 години.
3. — Да разреши окончателно въпроса за неотчуждаемостта и независимостта на Австрия.
4. — Да предприема изучаване върху разоружението на Германия;
5. — Да се изказва върху редъ въпроси относно митническите тарифи, мореплаването и пр.;
6. — Да урежда мореплаването по обявенитѣ за международни реки, както и да утвърждава правилника за това;

1) Съединените Шати отказаха да ратифициратъ Версайскния договоръ за миръ и влѣзоха въ преки преговори съ Германия за сключаване на отдѣленъ договоръ. Въ последния Устава за Обществото на Народитѣ е отхвърленъ.